

POSTANOWIENIE

5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 5 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku A. Z.
z udziałem Gminy Miasta Tarnowa
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej A. Z. od postanowienia Sądu Okręgowego w Tarnowie
z 29 marca 2022 r., I Ca 45/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 marca 2022 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie w sprawie z wniosku A. Z. przy uczestnictwie Gminy Miasta Tarnowa o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości, na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowie z 18 listopada 2021 r. oddalił apelację (pkt 1) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt 2).

Wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną, w której żądała uchylenia postanowienia Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzającego je postanowienia Sądu Rejonowego w Tarnowie z 18 listopada 2021 r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne - możliwość przełamывania przez Sąd Okręgowy domniemań prawnych, w sytuacji

kiedy strona przeciwna nie zwalczała tych domniemań za pomocą dostępnych środków dowodowych oraz zarzutów; potrzeba wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu postanowienia, a ponadto, czy brak znaków granicznych, rozgraniczających nieruchomości może stanowić przeszkodę do uznania braku dobrej woli i samoistności posiadania po stronie posiadacza, a uzewnętrznione cechy władztwa nad rzeczą muszą się objawiać posadowieniem ogrodzenia, jak to wywiódł Sąd Okręgowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w

art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. *inter alia* postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 26 września 2005 r., II PK 98/05; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Zagadnienia prawne przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełniają powyższego kryterium, nie wskazują bowiem, że są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, zaś ich wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Ponadto strona skarżąca nie wskazała konkretnych argumentów na poparcie tezy o ich istotności. Poprzestała na ogólnych, wręcz lakonicznych stwierdzeniach w ramach umotywowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[SOP]

[ms]

